

Започнал като комедийна игра и фарс, разводът на Петрински с Ана увлича всички в една непредвидима ситуация, която постепенно води до разпад на трите приятелски семейства. Мнимият развод се превръща в истинска драма за редица участници в действието. Комичното дори в своя сатиричен вариант губи почва под краката си и на негово място се настанява обикновената човешка драма. А тя привлича друг език, в който самоиронията се заглушава от емоционалните състояния на гнева, болката, унижението, самотата... Тук героят прибегва до изповедта като средство за оголване на своите вътрешни светове. Изповедите на отделните типове герои отвеждат към различни биографии, идейни и морални позиции, които в миналото са били сговорени от една идеология, чийто нравствен патос в настоящето отново се опитва да проработи и ги помири... Изповедта на Теодоси отключва един нов пласт в пиесата, в който комедиантите напускат ролите си и се разиграва процесът на болезнена идентификация: *„Да, всичко е комедия! Комедия е, че ти се боиш жена ти да не направи това, което някога си вършил сам! - (обръща се Теодоси към Петрински, ...а после към Мария - б. м.) Комедия е, че ти се влюби в блясъка му на учен, а сега го виждаш, че по отношение на теб е по-тъп от животното! Комедия е, че аз изпитвам едва сега щастието на любовта, което трябваше да преживея в младостта си! Комедия е, че Велизар е измамен съпруг, че Глафира е била твоя любовница, че аз искам да се разведа! - Гневно - Само едно не е комедия: че старият, противният свят на парите, насилието и глупостта е наранил по един или друг начин душите ни! И затова всичко между нас сега изглежда така уродливо и смешно! Но нима ти, ироничният - посочва Петрински - ...нима ти, учената - посочва Мария - ...нима Велизар, измаменият, Глафира, поддържаната жена, аз, любовникът... не сме имали други мечти, друга цел в живота си? Нима горчивият смях... задоволената суетност... физическото обладание са върховете на нашата радост? Не! Човек се ражда за много повече!... Постъпките ни могат да изглеждат повече или по-малко смешни, но нищо от това, което става в душите ни, не може да се нарече комедия!“* Самият герой излиза от играта и отрича комичния характер на случващото се с него. Разколебаната му идентичност отвежда към драматичното. В този пункт става пробивът в комичното, навлизането в други територии. Забавата, духовитостта и игровостта се заменят от болезнения анализ и саморазголване на душите. Играта е приключила, на нейно място идва опитът за мъчително самопознание и изход от създалата се ситуация. В такива редки случаи личното и уникалното успяват да